

Sygn. akt IV U 1083/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lipca 2015r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Elżbieta Wojtczuk
Protokolant	sekr. sądowy Anna Wąsak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 lipca 2015r. w S.

odwołania M. F.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 29 sierpnia 2014 r. Nr (...)

w sprawie M. F.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty socjalnej

oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 1083/14

UZASADNIENIE

Decyzją z 29 sierpnia 2014 r. znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art. 4 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej przyznał ubezpieczonej M. F. od dnia 01 lipca 2014 r. prawo do renty socjalnej wskazując, że renta socjalna przysługuje do 31 lipca 2017 r.

Odwołanie od w/w decyzji złożyła M. F. wnosząc o jej zmianę i przyznanie jej prawa do renty socjalnej na stałe. W uzasadnieniu odwołania ubezpieczona wskazała, że ze względu na operację, którą miała 6 kwietnia 2005r. tylnego usztywnienia i stabilizacji kręgosłupa metodą CD w Katedrze i Klinice (...) została uznana za całkowicie niezdolną do pracy. Ubezpieczona podała, że nie zgadza się z tym, że rentę przyznano jej do 31 lipca 2017 r., bowiem po tej dacie nie zostaną jej usunięte implanty z kręgosłupa, implanty są nieusuwalne i będzie je miała do końca życia (odwołanie k.1-3).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, wskazując iż zaskarżona decyzja wydana została na podstawie orzeczenia Komisji Lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z 20.08.2014 r., która w wyniku badania lekarskiego stwierdziła, że wnioskodawczyni jest całkowicie niezdolna do pracy i że ta niezdolność ma charakter okresowy, a nie stały (odpowiedź organu rentowego na odwołanie k.5-6).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Wnioskodawczyni M. F. urodzona dnia (...), dnia 1 lipca 2014 r. wystąpiła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z wnioskiem o rentę socjalną na dalszy okres (wniosek k.34 akt organu rentowego). Na podstawie decyzji z dnia 28.11.2011 r. ubezpieczona miała przyznane prawo do renty socjalnej do dnia 30.06.2014 r. (decyzja k. 17 akt rentowych).

M. F. w wyniku rozpoznania wniosku z dnia 01 lipca 2014 r. została skierowana na badanie przez lekarza orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z dnia 16.07.2014 r. stwierdził, że wnioskodawczyni jest całkowicie niezdolna do pracy do dnia 31.07.2017 r. (wypis z orzeczenia z 16.07.2014 r. k.36 akt rentowych).

Na skutek wniesienia przez wnioskodawczynię sprzeciwu od orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 16.07.2014 r. wnioskodawczyni skierowana została na badanie przez Komisję Lekarską ZUS, która w orzeczeniu z 20.08.2014 r. ustaliła, że wnioskodawczyni jest całkowicie niezdolna do pracy do 31.07.2017 r. (wypis z orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS z 20.08.2014 r. k.40 akt organu rentowego).

Na podstawie powyższego orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS, zaskarżoną decyzją z 29 sierpnia 2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. przyznał ubezpieczonej M. F. prawo do renty socjalnej od 01.07.2014 r. do 31.07.2017 r. (decyzja z 29.08.2014 r. k. 41 akt organu rentowego).

Zespół biegłych: neurologa i ortopedy w opinii sporządzonej na zlecenie sądu stwierdził, że brak jest podstaw do stwierdzenia u ubezpieczonej trwałej całkowitej niezdolności do pracy. Biegli stwierdzili u ubezpieczonej przewlekłe dolegliwości bólowe odcinków piersiowego i lędźwiowego kręgosłupa w przebiegu skoliozy, stan po leczeniu operacyjnym skoliozy odcinka piersiowego i lędźwiowego kręgosłupa. W badaniu klinicznym neurologicznym i ortopedycznym stwierdzono: kontakt słowny prawidłowy, logiczny, chód wydolny, wyrównana skolioza odcinka piersiowego i lędźwiowego – miednica ustawiona w poziomie, barki ustawione w poziomie, długości kończyn dolnych równe, garb żebrowy po stronie prawej, blizna po operacji kręgosłupa długości 40 cm od poziomu Th3 do L3, bez objawów rozciągowych ze strony kręgosłupa, odruchy głębokie prawidłowe, symetryczne, brak niedowładów obwodowych, siła mięśniowa prawidłowa. Biegli wskazali, że obecny stan zdrowia ubezpieczonej nie pozwala na wykonywanie ciężkiej pracy fizycznej wymagającej przenoszenia ciężarów, ciągłego chodzenia po schodach, długiego stania w niewygodnej pozycji, pracy na wysokości. Ubezpieczona skończyła studia licencjackie z kulturoznawstwa, dziennikarstwa i komunikacji społecznej a obecnie kontynuuje studia magisterskie, a więc podnosi swoje kwalifikacje zawodowe. Ubezpieczona z wyższym wykształceniem uzyska kwalifikacje do wykonywania pracy w zawodzie dziennikarza, czy innej pracy umysłowej, która nie wymaga ciężkiego wysiłku fizycznego (opinia biegłych k.12,26). Mając na uwadze wiek ubezpieczonej, podnoszone przez nią kwalifikacje brak jest podstaw do stwierdzenia, że jest ona trwale całkowicie niezdolna do pracy

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawczyni M. F. nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (Dz. U. Nr 135, poz. 1268 z późn. zm.) prawo do renty socjalnej przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało:

- 1) przed ukończeniem 18- go. roku życia;
- 2) w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej - przed ukończeniem 25 -go. roku życia;
- 3) w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej.

Jak wynika zatem z brzmienia cytowanego przepisu warunkiem nabycia prawa do przedmiotowego świadczenia jest istnienie całkowitej niezdolności do pracy spowodowane naruszeniem sprawności organizmu powstałym przed upływem okresów wymienionych w pkt 1-3.

Całkowita niezdolność do pracy może powstać po upływie okresów wskazanych w powyższym przepisie (zob. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2006 r., II UZP 4/06, OSNP 2006, nr 21-22, poz. 334, czy wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 maja 2009 r., I UK 346/08, LEX nr 515411) ale dla nabycia prawa do renty socjalnej istotne jest, by przyczyna naruszenia sprawności organizmu osoby ubezpieczonej (powodująca całkowitą niezdolność do pracy) powstała nie później niż w okresach wymienionych w art. 4 ust. 1 pkt 1-3 ustawy. Pojęcia "całkowita niezdolność do pracy" i "naruszenie sprawności organizmu" nie są tożsame (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2011 r., I UK 240/10).

Kwestią sporną w stanie faktycznym niniejszej sprawy pozostawało jedynie to, czy wnioskodawczyni jest okresowo czy trwale całkowicie niezdolna do pracy w rozumieniu art. 12 ust. 2 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 z późn. zm.). Przepis ten mający zastosowanie z mocy art. 5 ustawy o rencie socjalnej stanowi, że całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Natomiast art. 12 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS stanowi, że częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Oba pojęcia "całkowitej" lub "częściowej" niezdolności do pracy oderwane są więc od długotrwałości tej niezdolności.

Trwałość niezdolności do pracy powinna być analizowana przede wszystkim w kontekście art. 13 ust. 1, 2 i 3 ustawy emerytalnej. Powołany wyżej przepis wyraźnie odróżnia bowiem stopień i przewidywany okres niezdolności do pracy. Według art. 13 ust. 3 tej ustawy, niezdolność do pracy orzeka się na okres dłuższy niż 5 lat, jeżeli według wiedzy medycznej nie ma rokowań odzyskania zdolności do pracy przed upływem tego okresu. Natomiast według art. 13 ust. 2, z zastrzeżeniem ust. 3, niezdolność do pracy orzeka się na okres nie dłuższy niż 5 lat. Powyższe uzasadnia wniosek, że trwała niezdolność do pracy, według przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS oznacza stan, który według wiedzy medycznej nie rokuje w przyszłości odzyskania zdolności do pracy. Przy ustalaniu przewidywanego okresu tej niezdolności oraz rokowań co do odzyskania zdolności do pracy konieczne jest zatem odniesienie się do czynników medycznych (art. 13 ust. 1 pkt 1) oraz zawodowych (art. 13 ust. 1 pkt 2). W kwestii tego, że o wystąpieniu niezdolności do pracy nie przesądza wyłącznie ocena medyczna stwierdzająca występowanie określonych jednostek chorobowych i ich wpływ na funkcjonowanie organizmu człowieka, lecz w istocie decydujące znaczenie ma ocena prawna dokonana w oparciu o okoliczności natury medycznej i okoliczności innej natury, w tym zwłaszcza poziom kwalifikacji ubezpieczonego, możliwości zarobkowania w zakresie tych kwalifikacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne - wypowiedział się także SN w wyroku z dnia 13 października 2009 r., II UK 106/09 (LEX nr 558589).

Mając na uwadze powyższe Sąd obdarzył wiarygodnością dowód z opinii biegłych lekarzy ortopedy i neurologa, którzy stwierdzili, że brak jest podstaw do orzeczenia u ubezpieczonej trwałej całkowitej niezdolności do pracy. Biegli w swojej opinii odnieśli się do schorzeń rozpoznanych u ubezpieczonej oraz do jej wieku, wykształcenia i kwalifikacji zawodowych i prawidłowo ocenili, że brak jest podstaw do orzekania trwałej całkowitej niezdolności do pracy. Ubezpieczona bowiem stale podnosi swoje kwalifikacje zawodowe, obecnie jest na studiach magisterskich na kierunku dziennikarstwo i komunikacja społeczna. Po ukończeniu tych studiów będzie miała wykształcenie wyższe pełne i uzyska kwalifikacje do wykonywania pracy w zawodzie dziennikarza, czy też innej pracy umysłowej. Po 31.07.2017 r. stan zdrowia ubezpieczonej będzie kontrolowany ponownie i odnoszony do jej kwalifikacji, wieku, predyspozycji psychofizycznych istniejących wówczas. Może się okazać, że względy natury zdrowotnej nie powodują jej całkowitej niezdolności do pracy na stanowisku dziennikarza, czy pracownika umysłowego, na co zwrócili uwagę biegli również w swojej opinii.

Wskazać również należy, iż ubezpieczona na rozprawie dnia 20 lipca 2015r. nie składała dalszych wniosków dowodowych, a zapytana, czy wnosi o dopuszczenie dowodu z zespołu innych biegłych oświadczyła, że nie składa takiego wniosku (k.32v).

Mając na uwadze wnioski biegłych sądowych, które sąd podzielił w całości Sąd na podstawie art.477¹⁴ §1 kpc oddalił odwołanie jako niezasadne.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w wyroku.